

כמעט ופי' ה"ה דע"כ ל"פ אביי ורבה אלא מן התורה אבל מדרבנן לכו"ע אסור ואותו לשון שאמר אביי דאין עימור אלא בג"ק קאמר גמי רבא בדף עה: דאין עיבוד באוכלין וא"כ י"ל דה"ג הו"ל איסור דרבנן או דילמא דמה דגלי בהדיא הרמב"ם גלי לא כן בדבר שלא נתבאר בדבריו א"כ ס"ל דאפי' מדרבנן ליכא עיבוד ומ"מ לא מבעיא אם נאמר דלרמב"ם אין עיבוד באוכלים אפי' מדרבנן דא"ש דלא פי' הכא דהוי משום מעבד אלא אפי' אם נימא דהוי איסור דרבנן מ"מ י"ל דלא גזרינן בדבר שמיחוי כמעבד כיון דגם אם היה מעבד לא היה חייב אבל רש"י י"ל דס"ל כהרשב"א והר"ן והביאם המ"א בסימן שכא ס"ק ו' דס"ל דהלכה כרבה בר רב הונא דיש עיבוד באוכלין ותמה המ"א על שיטה זו דבגמ' משמע דהלכה כרבא דפטור דבתרא הוא, ע"כ. ופי' המחצה"ש שראית המ"א מהגמ' היינו מדסידרו את רבא אחרי רבה בר רב הונא ש"מ דרבה בר רב הונא הוא קדמון יותר וצל"ע דאין הכרח מזה דהא י"ל דלא מתאים דיתחיל הש"ס כרבא הואיל ונראה שרבא השיב על רבה בר רב הונא ובוה לא שייך להקדים דברי רבא ואולי ראית מ"א דבגמ' מוכה יד: איתא מחלוקת ר"ה עם רב חסדא ורבה בר רב הונא וידוע שר"ה הוא חמיו של רבא וגדול ממנו וא"כ משמע דרבה בר רב הונא היה בדורו של ר"ה שהוא דור לפני רבא ועוד דרב הונא היה תלמיד של רב וחברו של רב יהודה ומשמת רב יהודה נולד רבא וא"כ מסתמא רבא לא ראה את ר"ה וממילא הוא בתרא לרבה בריה שחלק עם אביו ועוד יש להוכיח מרב אשי דמשמע דהוא מסכים עם רבא ודק קאמר דאפי' רבה וכו' מודה במלח לצורך ביתו ולדעת הרשב"א והר"ן י"ל דאורבא מדברי ר"א שהוצרך לומר מה דעת רבה בר רב הונא ש"מ דהלכה כמותו ולרמב"ם י"ל דאין מזה ראיה משום דמרבה בר רב הונא נשמע לרבא שלא תימא דרבא מיירי רק במלח לבית אבל לדרך חייב לא כן השתא שמרבה בר ר"ה נשמע לרבא אך הרשב"א והר"ן יאמרו דא"כ הו"ל לר"א ללמדנו זאת על דברי רבא, ודו"ק. ועי' ל"דס"ל להרמב"ם דרבא הוא מריה דתלמודא טפי כידוע דיש כלל מעין זה בפוסקים ועי' ל"דס"ל דברבה ורבא עצמם אין את הכלל שהלכה כבתראי כידוע שעד אביי ורבה הלכה כקמאי ועיין בר"ן ריש סוכה מה שחילק בזה אם נחלקו פנים אל פנים והרב שמע סברת התלמיד דבוה אין הלכה כתלמיד לא כן כשנחלקו לאח"מ וא"כ הכא י"ל דלא נחלקו מחיים ועיין ועכ"פ רש"י י"ל דס"ל כשיטת הרשב"א והר"ן וא"ש דאסור משום מעבד.

ולענין דינא מרן בסעיף ב כתב דאסור לעשות מי מלח הרבה וכו' דדמי למעבד ובסעיף ג אסר למלח צנן משום שנראה ככובש ומסתברא דגם בהלכה ב יאסור מרן גם מטעם שנראה כעושה מלאכה ממלאכת התבשיל וכן בה"ג יאסור גמי משום שנראה כמעבד ומרן חושש לשתי השיטות, כנלע"ד.